

e-com.Ud'A

Número 36

29 de febrer de 2008

Consell editorial

- Manel Cayetano
- Aleix Dorca
- Sara Esqué
- Miquel Nicolau
- Josefina Porras
- Alexandra Saz

Contacte: butlleti@uda.ad

**“Si busques resultats
diferents, no facis
sempre el mateix”**

Albert Einstein

Editorial	1
Info-Ud'A	2
Agenda	2
Flaixos de llengua	3
Què fem?	4
Parlem	6
Qui és qui?	7
Postres de músic	8
Lliçons recreatives	9

Editorial

Estem assistint a la posada en marxa, per part de les autoritats espanyoles, d'un dispositiu tècnic per fer el seguiment fiscal de les persones residents en aquell país i que treballen a Andorra.

Era un secret a veus la sospita que, residents a Espanya que treballen a Andorra, no compleixen amb les seves obligacions fiscals. Bàsicament ens estem referim a fer la declaració de l'impost de la renda de les persones físiques a la qual estan obligades totes les persones residents a Espanya (el reglament d'aquest impost diu: *Es consideren subjectes passius de l'impost les persones físiques que tenen la seva residència habitual en el territori espanyol. L'impost de la renda de les persones físiques s'aplica a la totalitat de la renda obtinguda pel subjecte passiu, amb independència del lloc on s'hagi produït. Per tant, s'aplica a la renda mundial del contribuent, independentment que sigui espanyol o estranger.*)

Sobta una mica aquest desplegament de mitjans tècnics que s'ha dut a terme, si es té en compte que, fins ara, aquest era un tema que s'havia deixat força de costat. I si s'aprofundeix una mica més en el tema, encara sobta més ja que l'augment de recaptació que aquestes noves mesures aportaran a les arques públiques espanyoles és, presumiblement, força minso.

Semblaria, doncs, que la recaptació no és la raó última d'aquest canvi d'actitud de les autoritats veïnes. Segurament, si volguessin incrementar el que es recapta se centrarien, per exemple, en perseguir el frau en l'impost sobre patrimoni de les grans fortunes espanyoles perquè, segons els tècnics del ministeri d'hisenda espanyol (GESTHA), anualment Espanya deixa d'ingressar uns 21.000 milions d'euros per aquest concepte.

Aprofitant que força andorrans es veuran obligats a fer aquesta declaració, seria bo plantejar-se si no és hora que el nostre país comenci a instaurar algun sistema impositiu de caràcter directe. Si Andorra no vol continuar essent una *rara avis* s'haurien de prendre mesures que ens apropessin als països del nostre entorn. Una d'elles, semblaria lògic pensar, seria instaurar un sistema impositiu on una part de la recaptació vingués d'impostos directes (impost sobre la renda, impost de societats, etc) i una altra part d'impostos indirectes.

Hem de recordar que a Andorra ja existeixen un conjunt d'impostos de caràcter indirecte com l'ISI, l'IMI, l'ITP, etc, que compleixen, com a única funció, la d'incrementar les arques públiques. Els impostos directes, a més de ser també una importat font d'ingressos, són una eina per equilibrar un país, ja que generen una redistribució de la renda entre les persones amb diferents nivells econòmics.

Però més enllà d'aquest motiu d'igualació amb els països veïns, un sistema tributari coherent i just permetria a l'estat andorrà poder fer front amb més recursos a les demandes, cada vegada més freqüents, d'ajudes públiques de la població andorrana. La nostra societat s'ha anat fent cada vegada més complexa i ja fa molt de temps que hem deixat de ser aquell país dels Pirineus, on es lligàvem els gossos amb llonganisses, on tothom vivia molt bé i on l'Estat tenia un paper secundari. Aquesta situació ha canviat substancialment els darrers anys. Actualment Andorra és un país amb mancances socials importants: pensions baixes, falta d'instal·lacions de serveis socials (geriàtrics, residències, llars d'infants, etc), famílies amb situació econòmica precària, col·lectius amb necessitats especials que no poden ser ateses, etc.

Si es vol que l'Estat pugui fer front a aquestes i a d'altres necessitats de la població (millora de l'educació, de la sanitat, de les infraestructures, més polítiques socials, ...), sembla lògic que s'hagi d'obtenir una part dels recursos d'un sistema impositiu just. Això implica una important feina legislativa que, de moment, s'està duent a terme d'una forma molt tènue. Però, sobretot, implica fer un esforç per definir quin tipus de país volem. I aquesta és la gran tasca pendent de tota la societat andorrana i no només de la seva classe política que, en tot cas, hauria de ser el promotor d'aquest important debat nacional. Ens estem jugant el nostre futur i el de les properes generacions i no es pot seguir posant únicament pedaços aquí i allà.

Info-Ud'A

Lliurament de títols dels programes de formació en dret andorrà

El dijous 27 de març a les 18.30 h se celebrarà l'acte de lliurament de títols del postgrau en dret andorrà, a l'auditori Rocafort del Centre cultural i de congressos lauredià. En aquest acte es lliuraran els diplomes als estudiants titulats en els cursos d'extensió universitària de l'àmbit del dret andorrà del curs 2006-2007 (postgrau en dret andorrà, curs d'actualització en dret penal i curs d'actualització en dret administratiu). Aquests programes són oferts per la Universitat d'Andorra en col·laboració amb el Consell Superior de la Justícia i l'Institut d'Estudis Andorrans, i compten amb el patrocini de la Fundació Crèdit Andorrà.

Lliurament de diplomes curs d'actualització en drogodependències

El dia 28 de febrer, tal com quedava recollit en el butlletí del mes de gener, es van lliurar els diplomes als participants del curs d'actualització en drogodependències. Seixanta-dues persones de diferents àmbits: salut, atenció social, educatiu i lleure, policial i penitenciari han assistit al curs. Durant l'acte el doctor Francesc Abella, responsable de la unitat de docència i recerca del servei de Salut Mental i drogodependències de l'hospital Santa Maria de Lleida, va presentar un històric de la utilització de les drogues a través dels anys.

Aula Magna

El dilluns dia 10 de març se celebrarà una nova sessió d'Aula Magna. La sessió es realitzarà a la seu de la Universitat d'Andorra amb el tema *tecnologia i societat* i a càrrec del professor de la Universitat d'Andorra Florenci Pla.

Obertura de les preinscripcions per a l'especialitat en infermeria obstetricoginecològica (llevadora)

La Universitat d'Andorra ha obert les preinscripcions per a la segona edició de la formació de l'especialitat en infermeria obstetricoginecològica per a un període de 3 setmanes (del 18 de febrer al 7 de març). La selecció dels candidats es realitzarà durant el mes de març. Tenint en compte que ja es disposa del decret de creació del diploma d'especialitat en infermeria obstetricoginecològica, el pròxim dimecres 12 de març, a les 11.30 hores, la Universitat d'Andorra i la Fundació Crèdit Andorrà presentaran conjuntament aquesta formació als mitjans de comunicació. L'acte tindrà lloc a la seu central de Crèdit Andorrà a Andorra la Vella.

Inici del curs sobre Mercè Rodoreda

El dia 3 d'abril a les 18.00 hores es realitzarà la primera de les 10 conferències que constitueixen el seminari sobre Mercè Rodoreda. Aquest curs l'ha organitzat conjuntament la Universitat d'Andorra i el Govern d'Andorra, amb la col·laboració de la Fundació Mercè Rodoreda (Institut d'Estudis Catalans), la Institució de les Lletres Catalanes i l'Institut Ramon Llull, aprofitant que aquest any 2008 es commemora el centenari del naixement de l'escriptora.

Agenda de la Universitat

- **6 de març:** conferència inaugural del curs d'actualització en iniciació al paisatge *Evolució del concepte paisatge. La ciència del paisatge* a càrrec de Maria de Bolòs i Capdevila, del servei científicotècnic del paisatge de la Universitat de Barcelona (sala multimèdia de la Universitat d'Andorra - 16.00 hores)
- **7 de març:** seminari *Normativa mediambiental europea: una actualització pràctica*, organitzat per l'Institut d'Estudis Jurídics, Econòmics i Financers d'Andorra (JEF). Lloc: Universitat d'Andorra
- **10 de març:** Aula magna
- **27 de març:** acte de lliurament de títols dels programes de formació en dret andorrà

Info-Ud'A

Agenda de la Universitat

- **3 d'abril:** conferència inaugural del seminari *Mercè Rodoreda i l'humor (1931-1936). Les novel·les de joventut* a càrrec de Roser Porta. L'acte tindrà lloc a les 18.00 hores a la sala multimèdia de la Universitat d'Andorra
- **4 d'abril:** cafè informatiu
- **22 d'abril:** quarta sessió d'Òpera oberta 2007-2008 amb la retransmissió del *Tannhäuser* de Richard Wagner
- **15 de maig:** diada universitària

Flaixos de llengua

'Tonto' i 'pardillo'

El *Diccionari de la llengua catalana* de l'Institut d'Estudis Catalans, el DIEC2 (<http://dlc.iec.cat>), és el diccionari normatiu, però a l'hora de la veritat molts mitjans informatius tenen el seu propi llibre d'estil i no segueixen la normativa al peu de la lletra.

Això fa que força gent amb inquietuds lingüístiques i alguns professionals, com ara els periodistes, es queixin amb raó del desgavell que hi ha en general als mitjans informatius a l'hora d'admetre o rebutjar determinades paraules i estructures lingüístiques. Un exemple: un periodista plega del diari X, on els correctors admeten *vivenda*, i se'n va a la tele Y, on li canvien *vivenda* per *habitatge*. O un ciutadà que truca al Servei de Política Lingüística per preguntar com pot ser que el diari X expliqui que els *menairons* disfruten treballant, quan aquest verb no surt al DIEC2 ni al de l'Enciclopèdia

(www.encyclopedia.cat).

Alguns mitjans en català són més *normatius* que d'altres i n'hi ha que són gairebé una traducció del castellà; la disbauxa lingüística —i la confusió que es crea— és evident. Aquí admeten *disfrutar*; allà no, però fan servir *registre* com a sinònim d'*escorcoll*. Allà utilitzen *cita* en lloc de *citació*... La llista seria interminable: *mosqueig, melena, manguera, mà dura, jugar un paper, incautar, garrafal, forro, flipar, posar en entredit, desaire, debacle, pernil curat, cuejar, contemplar una possibilitat, contertuli, dic sec, causar baixa, casc antic, carpa, tonteria, carregar les tintes, bronca, avassallar, apoltronarse, anar a menys, a menys que, ser dubte, sacada, recolzar una idea, punter, pícar*...

¿Es podria arribar a un consens més o menys general per no crear tanta confusió? Em sembla que no, perquè cadascú va a la seva.

I una altra pregunta: quin és el límit o el criteri per acceptar —per exemple— castellanismes?

Dic això perquè fa un parell de setmanes vaig llegir aquest titular en un diari del país: *L'Andorra es deixa igualar com «'pardillos'»*. La primera reacció va ser d'astorament; encara que la paraula *pardillos* la va dir l'entrenador de l'Andorra, el més lògic sembla traduir aquest castellanisme per *passerells*, perquè si l'entrenador hagués dit *bocadillos* en comptes de *pardillos*, haurien deixat *bocadillos*? Em sembla que no.

Ara bé: si un diari admet *tonteria, disfrutar*, etc., també podria acceptar *pardillos*, que és una paraula d'ús tan habitual com *tonteria*. Per tant, la justificació de l'ús no em sembla oportuna, com tampoc em sembla que valgui l'excusa que en català no tenim alternatives prou bones per a *tonteria (ximpleria), disfrutar (gaudir, passar-s'ho bé) i pardillo (passerell)*.

D'altra banda, m'han fet arribar una carta d'un senyor que va fer una queixa a l'Associació Catalana de Consumidors perquè una empresa té com a eslògan en català *Jo no sóc tonto!* Segons explica, l'empresa es va negar a traduir la paraula castellana *tonto* per una de catalana. Si en català no hi hagués un equivalent de *tonto* clar, estàndard, planer, col·loquial o familiar, es podria acceptar; però, és clar, paraules com *idiota, beneit, gamarús, carallot, pallús, babau, tanoca, talòs, soca, ase, ruc, tòfol, ximplet*, etc., els deuen semblar massa *catalanufes*.

Última pregunta: el fet que el català del carrer cada vegada s'assembli més a una traducció del castellà ¿vol dir que ens hem d'acostar al carrer o intentar que el carrer sigui una mica més instruït?

Marc Cortès Minguet

Què fem?

Nou servidor per reduir el correu brossa.

Quan s'envia un missatge de correu, el 99% de les vegades utilitzem el protocol SMTP (*Simple Mail Transfer Protocol*). És curiós que es mencioni la paraula *Simple*, perquè si hi ha un protocol en el que es pugui ser poc escrupolós, i que em perdonin els informàtics més tècnics i puristes, sens dubte és aquest.

Un missatge típic de correu inclou informació del remitent, del destinatari i, evidentment, el missatge. Opcionalment podem trobar un assumpte, dades adjuntes, còpies a tercers i altres. D'aquestes dades, l'única que és important és l'adreça del destinatari. La resta es pot falsejar, gairebé tota, a l'hora de crear un correu brossa. Així doncs, no és estrany rebre correu brossa anunciant productes sospitosos en el que el remitent és gent que coneixem o, fins i tot, nosaltres mateixos. Aquesta informació no és controlada pel protocol. A la gent que envia correu brossa no li interessa desvetllar informació personal i utilitzen qualsevol dada irrellevant en el remitent. Així doncs, tampoc no té massa sentit respondre el correu brossa demanant que se'ns elimini de les llistes de distribució, perquè probablement aquest correu el rebrà qualsevol altra persona innocent que no té res a veure amb el missatge original.

Segons estadístiques optimistes que corren per Internet, de tot el correu que circula per la xarxa, entre un 60 i 70 per cent és correu brossa o *spam*.

La Universitat d'Andorra, fins el mes passat, comptava amb un filtre que analitzava tot el correu a la cerca de correu brossa i virus en els arxius adjunts. Amb el temps s'ha anat veient que, tot i que el resultat era correcte, no es feia prou per fer front a la gran quantitat de missatges *spam* que els usuaris finals rebien a les seves bústies.

Així doncs, s'han cercat alternatives per reduir aquest correu brossa massiu. D'alternatives n'hi ha de tots colors i preus. Per decidir quina eina acabàvem implantant s'ha mirat quins servidors i filtres *anti-spam* utilitzaven grans companyies amb gran tràfic de correu (entre 5 i 10 milions de missatges diaris). La resposta ha estat gairebé unànime i, a més, ha resultat ser una alternativa lliure, sense cap cost monetari d'implantació. Per als tècnics que llegeixin aquest article (perdoneu-me la resta), les dades del nou servidor són:

- Linux Ubuntu Server 7.10 com a sistema operatiu en una màquina normal i corrent Pentium IV amb 512 Mb de Ram i 20Gb de disc dur, cap *bestiesa*.
- El servidor de correu o, tècnicament, la MTA, és *Postfix* (www.postfix.org) amb el complement *greylist*.

- El filtre que analitza els correus és *amavisd-new* amb els components següents :
  - *spamassassin*, *dcc*, *pyzor* i *razor* per al correu brossa.
  - *clam-av* per eliminar els correus amb virus.

Amb aquests elements, tots de lliure distribució, es pot fer front al correu brossa d'una manera força eficient. Durant els primers dies de funcionament, aquesta màquina no ha passat mai del 10 per cent de carrega de procés.

La Universitat rep, cada dia, uns 5.000 correus destinats a les, aproximadament, 3.000 bústies que compta a dia d'avui. La majoria d'aquest correu, no serem menys, és brossa. A continuació s'explica una mica quin procediment se segueix a l'hora de determinar si el correu que es rep al servidor és acceptable o no.

Ja hem comentat que el protocol d'enviament de missatges no és gens estricte, el que podem fer amb la programació del servidor és comprovar tota una sèrie de dades per fer front a aquest problema.

D'entrada, el nostre servidor només acceptarà correu que vagi destinat a la Universitat i permetrà que els usuaris autenticats, els que hagin facilitat les seves credencials al servidor, puguin enviar a tot el món. Quan un missatge arriba al servidor és comproven les dades següents :

- que el missatge segueixi el protocol SMTP estrictament
- que tota la informació del remitent i destinatari tingui un format correcte tipus `usuari@domini.com`
- que les adreces IP dels servidors origen tinguin associades una entrada DNS correcta identificant-lo.

Si tota aquesta informació és correcta es comença a tractar el missatge, si no, es descarta automàticament.

A continuació se cerca l'adreça IP del servidor origen en llistes negres públiques i gratuïtes a la xarxa. Els servidors que enviem molt correu brossa són detectats i posats en una llista negra. Qualsevol domini com ara `uda.ad` podria acabar en una llista negra pel simple fet, per exemple, d'un virus que envia correu massiu. Si l'adreça IP del servidor de correu apareix a una llista negra, de nou, el missatge es descarta. És feina dels administradors estar alerta que el seu domini no estigui llistat i, d'estar-ho, prendre les mesures necessàries per localitzar la font del correu brossa i eliminar-la, podent així ésser esborrat de la llista negra.

“Segons estadístiques optimistes que corren per Internet, de tot el correu que circula per la xarxa, entre un 60 i 70 per cent és correu brossa o spam”

Què fem?

Nou servidor per reduir el correu brossa.

En aquest punt, un 50 per cent dels missatges ja han estat descartats pels tests anteriors. Entra en joc aquí un altre element curiós anomenat llistes grises. El concepte és el següent, els missatges que arriben a aquest estatge es descarten tots automàticament amb el missatge *Prova-ho més tard, si us plau* indicant al servidor origen que el nostre servidor està ocupat en aquests moments. Això és mentida, però els servidors que envien milers de correus brossa per minut no tenen la paciència d'esperar, per la qual cosa pocs tornen a intentar-ho. La resta, el correu legítim, torna a intentar-ho al cap d'un temps aleatori i finalment el servidor el deixa passar correctament.

Si tots aquests tests passen correctament, aleshores entra en joc el programari *anti-spam*. Aquest utilitza tota una sèrie de tècniques, ja sigui amb l'anàlisi del contingut a la cerca de paraules clau, o per la signatura digital dels missatges, comprovada també en una base de dades global, o bé per mètodes heurístics, o d'intel·ligència artificial, en fi, tot el que ajudi a detectar el correu brossa. Si a més el missatge conté

un virus de *Windows* aquest és descartat automàticament.

El test determina que el missatge és *spam* o que està net. La política de la Universitat d'Andorra és, simplement, marcar el missatge amb el text `[***SPAM***]` davant de l'assumpte i lliurar-lo al destinatari, si aquest és considerat *spam*. D'aquesta manera l'usuari pot tractar aquests missatges de la manera que consideri més adequada. Tots els clients de correu d'avui dia com ara *Mozilla Thunderbird*, *Mac Mail*, *Eudora* o *MS Outlook* porten gestors de regles que permeten, a l'arribada d'un missatge, analitzar l'assumpte i posar tots els que estiguin marcats en una carpeta específica o eliminar-los directament. Això és feina de l'usuari.

Esperem doncs que amb aquest nou servidor i les idees que s'han comentat en aquest document, els usuaris aconseguixin rebre menys correu brossa i gestionar-lo d'una manera més eficient.

Aleix Dorca Josa

Consell de la qualitat de la Universitat d'Andorra

El procés de transformació experimentat per l'economia i la tecnologia en els últims temps han fet que també les universitats es trobin involucrades en canvis, per tal de ser més eficients en el desenvolupament de les seves activitats.

La Universitat d'Andorra sempre ha manifestat el compromís d'oferir serveis de qualitat, entenent aquesta visió com un dels objectius principals de tota la comunitat universitària, des dels seus òrgans de govern, fins al conjunt del personal docent i no docent, així com també pels propis estudiants i altres institucions col·laboradores.

Aquesta implicació amb la qualitat s'ha de reflectir en la política de gestió en tots els seus nivells d'actuació i, amb aquest objectiu, el dia 15 de gener del 2008 es va constituir el Consell de la qualitat de la Universitat d'Andorra (CQ). La seva missió és la de promoure la cultura de qualitat i de transmetre-la a tota la comunitat universitària, per tal de realitzar de forma periòdica els processos d'avaluació interna de la qualitat. Aquesta anàlisi s'efectuarà en els diversos àmbits del seu funcionament, tant a nivell de gestió universitària i de serveis universitaris, com dins l'àmbit del professorat, dels diferents ensenyaments i de la recerca.

El CQ està format per tres representants del personal docent, un per a cadascun dels centres de la Universitat (Escola d'Infermeria, Escola d'Informàtica i de Gestió i Centre d'Estudis Virtuals i Extensió Universitària), un representant

del personal no docent, un representant dels estudiants i un coordinador. A més a més, per a cadascuna de les avaluacions internes que s'efectuin, es crearà un Consell d'avaluació interna (CAI), en el qual s'incorporaran, a més dels membres de la CQ, un representant dels estudiants i un representant del personal de la Universitat relacionats amb els estudis o el servei avaluat.

El CAI incorporarà els procediments i els estàndards necessaris per tal de recollir la informació rellevant que permeti conèixer i analitzar la situació dels estudis o dels serveis avaluats de la institució, en diferents aspectes. Haurà de definir també quins mètodes i objectius de qualitat són més propicis o coherents, donada la seva dimensió i tenint en compte les característiques del seu entorn. Serà responsabilitat del CAI establir la metodologia utilitzada per redactar finalment els informes d'autoavaluació, que hauran de justificar els seus continguts i les seves conclusions. Aquests documents es faran públics i, un cop validats per la comunitat universitària afectada, es posaran a disposició d'un procés d'avaluació externa, que duran a terme experts independents i aliens a la Universitat d'Andorra.

L'Agència de qualitat d'Andorra (AQUA) serà l'encarregada d'institucionalitzar els procediments externs d'avaluació, de redactar els informes corresponents i de fer les acreditacions que determini en cada situació. A partir de les indicacions corresponents i de fer les acreditacions que determini en cada situació.

“La Universitat d'Andorra sempre ha manifestat el compromís d'oferir serveis de qualitat”

Què fem?

Consell de la qualitat de la Universitat d'Andorra

A partir de les indicacions dictades per l'AQUA, el CQ establirà plans de millora, que posaran l'èmfasi en les actuacions que es considerin necessàries per millorar el desenvolupament del propi procés de qualitat. Finalment, es farà el

seguiment del pla de millora i s'iniciarà de forma permanent i regular un nou cicle d'avaluació de la qualitat a la Universitat d'Andorra.

Rosa M. Mariño

Parlem?

Quo Vadis?

Ja fa un cert nombre d'anys que la cúpula de l'església catòlica sembla que està adoptant postures que són més pròpies d'èpoques pretèrites que dels temps actuals. Així algunes sortides de to de Benet XVI, com el discurs pronunciat a la Universitat de Ratisbona (Alemanya), on citava les paraules de l'emperador cristià del segle XIV Manuel II de Constantinoble, on va dir que el profeta Mahoma només havia portat violència al món i altres declaracions respecte a temes tan actuals com el matrimoni de persones del mateix sexe, l'homosexualitat, l'ús dels anticonceptius etc, fan que tornin a la nostra memòria opinions i actituds que ja creiem oblidades i superades.

Aquesta radicalització d'opinions és encara més accentuada a Espanya, on la cúpula eclesiàstica s'ha permès el luxe, fins i tot, de dirigir el vot dels seus fidels cap a una opció política molt concreta. I no només han actuat de paraula, sinó que també ho han fet d'obra amb actes com la concentració en favor de la família cristiana del 30 de desembre del 2007 a Madrid, amb la qual van entrar com un *elefante en una cacharrería* a la vida política del nostre estat veí.

I pel que sembla, l'elecció ahir de monsenyor Rouco Varela (arquebisbe de Madrid), com a president de la Conferència episcopal espanyola promet per al futur una continuació, si no un augment, d'aquest procés de radicalització, ja que aquets senyor està considerat el representat de l'ala més conservadora i immobiliària de la jerarquia eclesiàstica espanyola.

Però la pregunta que jo en faig és: com és possible que en un estat aconfessional (art.16.3. *Ninguna confesión tendrá carácter estatal. Los poderes públicos tendrán en cuenta las creencias religiosas de la sociedad española y mantendrán las consiguientes relaciones de cooperación con la Iglesia Católica y las demás confesiones.*) passin aquests disbarats, on els representats de les creences d'una part de la població s'atreveixen a criticar i menysprear resolucions emanades del parlament? Només hem de recordar que els bisbes recomanaven no votar a un partit que hagués negociat amb terroristes, en clara al·lusió al PSOE. Però resulta que aquest partit tenia un mandat per negociar-hi, aprovat per majoria del parlament espanyol que sí que és l'òrgan representatiu de tots els Espanyols, sense diferència de creences.

Aquesta pregunta encara es fa més inexplicable quan veus que aquesta confessió, suposadament la majoritària, cada dia té menys adeptes. Les esglésies cada vegada estan més buides, els seminaris tanquen les portes per falta de novicis, s'han de portar capellans d'altres països (majoritàriament Sud-americà), etc.

Però llavors com s'explica aquesta gran influència, si és clarament una institució que cada vegada té menys adeptes? Una part d'aquest gran poder deriva d'una *petita trampa* que utilitza l'església, que es proclama defensora dels ideals de tots els catòlics, siguin o no practicants, estiguin o no d'acord amb els seus postulats.

La majoria de nosaltres pertanyem a una generació que, per tradició moltes vegades més que per creences, hem estat batejats, hem fet la comunió, la confirmació, etc, o sigui que som catòlics de ple dret. I molts encara continuen aferrats a aquesta tradició (per sort cada vegada menys com revela el fet que l'últim any a Catalunya el nombre de casaments civils ja ha superat al de religiosos) pensant que és innòcua.

Però com s'ha demostrat clarament això no és cert, ja que cada vegada que la Conferència episcopal diu alguna de les seves bajanades antedemocràtiques (parlant i actuant en nom de tots els catòlics, practiquin o no), o presenta actituds escandaloses, com la de no sancionar a l'inclit Bisbe de Tenerife per les seves declaracions sobre dels abusos a menors, ho fan en nom de tots els catòlics.

Si cada vegada que sentim un comentari d'aquests personatges ens venen esgarriances, hauríem de ser coherents amb nosaltres mateixos i començar a veure celebracions com els casaments per l'església, els batejos, les comunions, etc com el que són, és a dir, manifestacions religioses d'una determinada fe i no com a simples esdeveniments socials. I més encara, si no ens sentim gens representats per aquesta jerarquia carca i retrògrada, hem de recordar que sempre ens podem esborrar (com de qualsevol club, associació, etc) de la fe catòlica mitjançant l'apostasia que és un procés de renúncia pública a la fe catòlica.

Manuel Cayetano Vieitez.

Parlem?

Generació M i nadius digitals. Una nova manera de pensar i d'aprendre?

Tenen aproximadament entre 8 i 16 anys, per a ells les tecnologies de la informació i la comunicació (TIC) no han estat un descobriment adult, sinó que han crescut envoltats d'Internet, dels mòbils, les *webcam*, els *blogs*, les *wikis*, els jocs en línia, els MP3... Els experts els anomenen nadius digitals, ja que per a ells les TIC no han suposat cap novetat. També se'ls anomena la generació *multitasking* o multitasca, ja que tenen la capacitat de realitzar diferents tasques alhora amb absoluta normalitat. Són joves i nens que mentre miren la televisió fan més coses, com jugar a videojocs, navegar per Internet, enviar missatges de mòbil o consultar l'agenda electrònica.

Com els ha afectat a aquests infants i joves aquesta sobreestimulació i sobreexcitació de les tecnologies de la informació i la comunicació?

Els educadors es queixen que els nens d'ara s'avorreixen fàcilment, són més impacients i exigents que abans, i que cada vegada sorgeixen més problemes d'atenció i concentració a l'aula. A més, s'està imposant la cultura del zapping que fa que es processa la informació d'una manera molt ràpida i superficial. El nivell de coneixements i la comprensió lectora han baixat considerablement. Tot i això, els joves d'avui en dia estan més informats que els joves de generaci-

ons anteriors. O almenys tenen al seu abast molta més informació de la que disposaven els seus pares i els seus avis a la seva joventut. Una de les altres preocupacions dels pares i educadors és si aquests joves que passen tant de temps navegant per Internet i parlant pel mòbil, són més individualistes i asocials que els joves de generacions anteriors. Els resultats del Projecte Internet Catalunya (PIC) de la Universitat Oberta de Catalunya apunten tot el contrari: *Els joves que passen més temps utilitzant les TIC són, a més a més, joves que tenen una ampla xarxa social, que participen en tasques de voluntariat, són més solidaris i compromesos socialment.* Podríem dir que les TIC en comptes de restar sumen.

Nosaltres els adults que hem descobert ja de grans les TIC i, per tant, som immigrants digitals no deixem de mirar amb una certa enveja i inquietud a aquestes generacions futures i no podem deixar de preguntar-nos, si d'aquí poc, ens trobarem a les nostres aules universitàries, físiques i virtuals, amb uns joves amb una manera diferent de pensar i d'aprendre i si ho podrem abordar de manera positiva.

Alexandra Saz

Qui és qui?

Reconeixeu la persona amb aquest perfil?

Si naufragués en una illa deserta, a qui li agradaria trobar?

A la meua filla i a la meua família.

Digui'ns dues coses (materials) de les quals no podria prescindir en la seva vida quotidiana

Un llibre i un bolígraf.

Quina és la seva virtut més gran?

Honestedat i la simpatia.

Quin és el seu major defecte confessable?

Massa conformista.

Quin és l'últim llibre (pel títol) que ha llegit (vist)?

L'últim llibre que he llegit és: *Amarse con los ojos abiertos* de Jorge Bucay.

Què és el que més li agrada de treballar a l'UdA?

L'ambient i els companys.

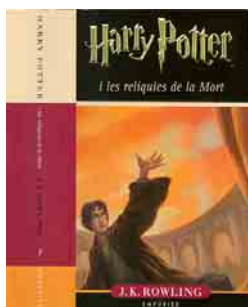
Digui'ns una cosa que canviaria a l'UdA

Poder tenir l'oportunitat de progressar dins la mateixa organització.

Solució al Qui és qui? del mes anterior: Virginia Larraz

Postres de música

Recomanacions literàries

Títol: *Harry Potter i les relíquies de la mort*
Autor: J.K. Rowling
Editorial: Empúries

Des de fa uns dies ja tenim en català l'últim llibre de les aventures del nen mag més famós del món. En aquesta setena i darrera entrega podrem per fi llegir el desenllaç d'aquesta història que ha captivat milions de persones arreu del món.

L'estil de *Harry Potter i les relíquies de la mort* s'allunya una mica dels llibres anteriors, ja que trobem una història on les aventures d'en Harry en Ron i l'Hermione ja han deixat de ser jocs innocents per convertir-se en arriscades, perilloses i on la vida dels que hi estan immersos està en perill.

És més, molts del que ajudaran a en Harry en la seva carrera per trobar els *horricreus* i així poder destruir a Lord Voldemort, pagaran amb la seva vida.

Al llarg de la narració s'aniran revelant aquells assumptes que en llibres anterior havien quedat penjats i així podrem per fi sortir de dubtes sobre si l'Snape és de veritat un traïdor, si en Dumbledore va deixar algun pla previst abans de morir, si en Harry podrà derrotar Lord Voldemort i els seus cavallers de la mort, etc.

Tot i que el llibre en general té un to més fosc i ombrívol que els anteriors, també hi tenen cabuda moments més distesos que permetran als nostres protagonistes resoldre els seus conflictes personals.

Estem davant d'una cloenda que a molts els hauria agradat que no arribés tan aviat per així poder seguir gaudint d'aquests llibres plens de màgia, però que tanca aquesta magnífica història d'una manera brillant.

Manuel Cayetano Vieitez

8 de març: Dia internacional de les dones

Cal que es fomentin polítiques que afavoreixin la conciliació de la vida laboral i familiar tant per als homes com per a les dones.

Consell de redacció

Lliçons recreatives

Aprendre a pensar

Sir Ernest Rutherford, president de la Societat Reial Britànica i premi Nobel de química el 1908, explicava la següent anècdota.

Fa algun temps, vaig rebre una trucada telefònica d'un professor que estava a punt de posar un zero a un estudiant per la resposta que havia donat en un problema de física, malgrat que aquest afirmava amb fermesa que la seva resposta era absolutament encertada.

Professor i estudiant van acordar demanar arbitratge d'un professor imparcial i vaig ser escollit jo. Vaig llegir la pregunta de l'examen i deia: *Com es pot determinar l'altura d'un edifici amb l'ajut d'un baròmetre?*

L'estudiant havia respost: *Pujaria al terrat de l'edifici, lligaria una corda molt llarga al baròmetre i el despenjaria fins que arribés a la base de l'edifici. La longitud de la corda serà igual a l'altura de l'edifici.*

Realment, l'estudiant havia plantejat un seriós problema al professor amb aquesta resolució de l'exercici, ja que havia respost a la pregunta de forma correcta (havia solucionat el problema), encara que no amb els termes que el professor de física esperava. Aquest professor es plantejava que si se li concedia la màxima puntuació estava certificant el seu alt nivell en física quan la resposta donada no confirmava que l'estudiant tingués aquest nivell en física.

Vaig suggerir que se li donés a l'alumne una altra oportunitat. Vaig cridar l'alumne i li vaig concedir sis minuts perquè em respongués la mateixa pregunta, però aquesta vegada amb l'avertiment que en la resposta havia de demostrar els seus coneixements de física. Havien passat cinc minuts i l'estudiant encara no havia escrit res. Li vaig preguntar si desitjava marxar, però em va contestar que tenia moltes respostes al problema i estava pensant quina podria ser la millor de totes.

Em vaig excusar per la interrupció i li vaig pregar que continués. En el minut que li quedava va escriure la següent resposta: *S'agafa el baròmetre, es deixa caure des del terrat de l'edifici mesurant el temps de caiguda mitjançant un cronòmetre. Després s'aplica la fórmula $altura = \frac{1}{2} g t^2$, i obtenim l'altura de l'edifici.*

Davant d'aquesta resposta el professor li va haver de donar la nota més alta, ja que ara sí que havia respost en termes físics encara que diferents als que el professor esperava.

Després d'abandonar el despatx, em vaig retrobar amb l'estudiant i li vaig demanar que m'exp-

liqués les altres possibles respostes a la pregunta. Bé, va respondre, hi ha moltes maneres de resoldre aquest problema, per exemple:

A) *S'agafa el baròmetre en un dia assolellat i es mesura la seva altura i la longitud de la seva ombra. A continuació mesurem la longitud de l'ombra de l'edifici i aplicant una simple proporció, obtindrem també l'altura de l'edifici.*

B) *Agafes el baròmetre i et situes en les escales de l'edifici en la planta baixa. Segons pugues les escales, vas marcant l'altura del baròmetre i comptes el número de marques fins al terrat. Finalment multipliques la largada del baròmetre pel número de marques que has fet i ja tens l'altura.*

C) *Es pot lligar el baròmetre a una corda i moure'l com si fos un pèndol. Com que el període depèn de la gravetat i aquesta disminueix amb l'altura es tracta de mesurar el període del pèndol a l'entrada de l'edifici i a la terrassa i a partir d'aquí es podria determinar l'altura de l'edifici.*

En fi, va concloure, existeixen moltes altres maneres. Probablement, la millor sigui:

D) *Agafar el baròmetre i anar a veure el porter de l'edifici. Quan obri, dir-li: *senyor, aquí tinc un bonic baròmetre. Si vostè em diu l'altura d'aquest edifici, l'hi regalo.**

En aquest moment de la conversa, li vaig dir si no coneixia la resposta convencional al problema: *A partir de la diferència de pressió marcada per un baròmetre en dos llocs situats a diferent nivell es pot calcular l'altura. Evidentment, va dir que la coneixia, però que durant els seus estudis els seus professors li havien intentat ensenyar a pensar.*

L'estudiant es deia Niels Bohr, físic danès, premi Nobel de física el 1922, més conegut per ser el primer a proposar el model d'àtom amb un nucli amb protons i neutrons i els electrons movent-se al voltant del nucli.

El missatge que en podem treure d'aquest relat és que és bo estar obert a plantejar-se moltes solucions alternatives a un mateix problema i que no ens hem de deixar portar per aquell pessimisme que o no hi ha solució o si n'hi ha només n'hi ha una.

Al marge del personatge, l'essencial d'aquesta història és que a l'estudiant li havien ensenyat a pensar i ell havia après a pensar.

Florenci Pla

Perles

Concepte Bellesa

La idea que *allò bell és el que produeix plaer per mitjà de l'oïda i de la vista* prové dels sofistes (Hípias Major—Plató) i no fou acceptat per Plató, amb el següent raonament: *el plaer no pot ésser un tret que defineixi la bellesa, ja que existeixen plaers que no estan vinculats amb la bellesa és a dir, els que no pertanyen ni a la vista, ni a l'oïda*. Trencant amb la convicció tradicional de que és bell allò que agrada, Plató obrí el camí per a la crítica estètica i per als judicis estètics i erronis, i donà pas a les especulacions prop de l'essència de la verdadera bellesa. Per a Plató la bellesa era l'única cosa pel que valia la pena viure, aquest entenia la bellesa d'una manera ampla que incloïa un matis idealista i moralista, o sigui que considerava que era bell allò que era moralment bo.

Certament, que des de Plató, la idea d'associar la bellesa amb el que és bo *justícia, bondat, veritat*, ha quedat bastant gravada en el nostre interior. I és evident que el concepte bellesa ha variat al llarg de la història de la humanitat. Diferents períodes històrics i/o diferents cultures, han marcat pautes força contraposades.

Generalment, no ens costa gaire opinar sobre la bellesa (o la lletjor) del que ens envolta. Malgrat tot, molta gent seria incapaç de definir què és exactament la bellesa. Definir-la hauria de consistir a abstrure allò que tenen en comú tots els objectes que considerem bells i això no resulta gens fàcil. De fet hi ha tantes opinions sobre la bellesa i la trobem en tantes persones i en tants objectes, que definir-la resulta molt complicat.

Un altre problema que presenta definir la bellesa és que es pot enfocar com les qualitats que ens resulten agradables i que salten a la vista de qualsevol cosa a contemplar, o com l'emoció que desperta en nosaltres. La primera apreciació és més objectiva, ja que les qualitats normalment salten a la vista, però les emocions que ens poden provocar, és una mica més íntim i personal,

i, per tant, més subjectiu. Tot i la gran quantitat de teories que existeixen al voltant de la bellesa, es pot dir que per a tots, aquest concepte és important i mereix ser estudiat; tant si es tracta d'un concepte objectiu com subjectiu; el que està clar és que tothom té gustos diferents, però d'entre la multitud sempre hi ha qui destaca més, sempre hi ha aquella obra d'art, aquell edifici, aquella planta, aquell rostre, que *casualment* agrada a la gran majoria.

Ens adonem del difícil que és parlar de la bellesa. La bellesa és un concepte que ha canviat al llarg del temps, avui en dia la tendim a jutjar en funció de la influència d'uns arquetips que se'ns imposa en un moment donat. En l'actualitat pot ser un problema per ser un concepte més superflu i efímer, on predomina clarament l'estètica sobre la moral. A vegades es creu que només és bonic o bell allò que està de moda i un exemple de moda actual és el *culte al cos*. Aquesta tirania de la bellesa basada en la moda és la que ens esclavitzava. La bellesa física s'ha convertit en una obsessió. Aquesta obsessió afecta tota la nostra vida: som rebutjats en funció del cos a la feina i, fins i tot, sembla que el cos ens pot oferir una vida de riquesa sense massa esforç en preparació (les models, per exemple). Fins i tot podem dir que una vida sense bellesa és com una vida sense llibertat, perquè no ens hi sentim a gust, com si ens haguessin privat de quelcom que necessitem per viure.

Finalment són molts els científics, historiadors i filòsofs que han reflexionat sobre el tema. Voltaire, va dir que no hi havia res més relatiu que la bellesa, i va posar un exemple força clar: el més bell per a un *gripau* és una *gripau*. També Sòcrates es va pronunciar al respecte en aquella dita tan profunda: *les coses belles són difícils*.

Josefina Porras

Recepta de cuina

Bacallà amb all i vinagre

Ingredients

Bacallà dessalat
Oli d'oliva
Farina
Alls
Bitxo
Vinagre

Elaboració

Després d'enfarinar els trossos de bacallà els fregirem en una paella amb oli abundant. Una

vegada cuits els escorrerem i el posarem en una safata de servei.

En el mateix oli de coure el bacallà daurarem els alls pelats i tallats en làmines. Quan estiguin daurats hi incorporarem el bitxo i el vinagre i ho deixem coure uns minuts.

Just abans de servir escaldarem el bacallà amb aquesta preparació.

Bon profit!!

Florenci Pla

Voleu rebre
l'e-com.Ud'A?

Us hi podeu subscriure
enviant un missatge a
l'adreça electrònica
butlleti@uda.ad. No
oblidau d'indicar la vos-
tra adreça electrònica.